

HOMENATGE AL MESTRE VICENÇ BOU

Corones de roselles, trenades amb ginesta,
seran eternament,
damunt la vostra testa,
el símbol i la flaire
del nostre agraïment.

Vós emplenàreu l'aire d'efluvis musicals.

Heu estat el poeta de tot un món dansaire,
heu amarat mig segle de sons primaverals,
de salts de cadeneres,
de remoreig de pins,
d'ecos d'onades fresques i noies rialleres
—pastores, llevantines i festamajoneres—
de l'or de les estrelles i el nimbe dels matins,
dels aires de muntanya
i els ventijols de mar,

de la dolcesa mística que daura l'espadanya
quan sona la campana pels cels de cap al tard;
de records vius de pobles, de viles i contrades,
de somnis de cors tendres i fonts enamorades,
de flaires de mimosa, de lliri i romaní;
el vent, el sol, els arbres, la nit, la vall, la serra,
els núvols i el camí,
tot el que té presència i essència de la terra
que bé ho heu sabut dir!

I ens ho heu dit en notes vibrants de llum sonora,
en melodies clares com l'aigua i l'airecel,
alçant-se sobre els nervis i el cor de la tenora
cap a la immensa arcada que emmarca el nostre Estel.

Heu traduït en música la llengua catalana,
l'heu fet brollar en escumes de joia i sentiment.

Heu fet de la sardana
més que una dansa, un símbol, un credo, un pensament.

I us heu lliurat amb l'ànima sencera a l'obra viva,
un any darrera un altre i amb fe d'enamorat,
empès pel vent de flama que us omple i us abriva,
oh! generós poeta del ritme i la bondat!

Per tot això la Pàtria, damunt la vostra testa,
us posa la corona d'amor i agraïment.
Per tot això floreixen roselles i ginesta
i s'alça la tenora dels cors, triomfalment!

RAMON MOIX